

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **V. A. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234
zastoupen Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem sídlem 323 00
Plzeň, Karlovarská 87/130

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2025 č. j. OAM-760/BA-BA01-HA15-
2025, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2. Žalobce nejprve obecně namítal, že správní orgán porušil § 3, § 2 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, zejména správnímu orgánu vytkl, že nebyl zjištěn v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a došlo tedy k jednostrannému a nesprávnému zhodnocení věci. Dále uvedl, že se jedná zejména o posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska ust. § 14 zákona o azylu, tedy udělení azylu z humanitárních důvodů. Konstatoval, že před svým zadržením žil na území České republiky již delší dobu, a to od roku 2020. Nikdy se nedostal do konfliktu se zákonem, nikdy nebyl trestně stíhán ani přestupkově postižen. Řádným životem žil také v době svého předchozího pobytu ve Vietnamské socialistické republice či v Rumunské republice, a tudíž nepředstavuje žádné ohrožení pro bezpečnost, veřejný pořádek či veřejné zdraví v České republice. Za účelem možnosti pobývat v Evropě a získat peněžní prostředky ze zaměstnání, se ve Vietnamu zbavil veškerého majetku. V Rumunské republice, kde získal pobytové oprávnění, se stal obětí nekorektního jednání místního zaměstnavatele s následkem ztráty cestovního dokladu. Ve Vietnamu nemá zajištěné žádné bydlení, jeho rodinné vztahy s dětmi i bývalou manželkou jsou narušené. Možnosti uplatnění na trhu práce ve Vietnamu jsou podstatně snižené, a to do určité míry vzhledem k jeho věku, bez specifické kvalifikace a téměř po 5 letech strávených mimo domovský stát. Ve Vietnamu nemá nárok na žádné sociální zabezpečení či důchodového zabezpečení, na bezplatnou zdravotní péči, jednoznačně by se ocitl v pozici nezaopatřené osoby. Žalobce žalovanému vytkl, že žádnou z uvedených okolností nijak neprověřoval, ač tak měl učinit, spokojil se pouze s informacemi získanými na základě jeho výslechu. Bylo na místě vyžádat si informace o průběhu jeho pobytu v Rumunské republice. S manželkou, která žije ve Vietnamu s jejich dospělými dětmi, není v kontaktu, ve Vietnamu nebyl od roku 2020. Na území České republiky má vytvořeno určité sociální zázemí, mnoho přátel ve Vietnamské komunitě i mimo ni. Žalobce dále v žalobě označil osoby, u kterých by bydlel a které by mu poskytl finanční zajištění v případě, že by byl propuštěn ze zajištění s tím, že ani tyto okolnosti žalovaný neprověřoval a neučinil potřebná zjištění.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, z něhož citoval, stejně tak i z relevantní judikatury. K tomu, že žalobci nebyl udělen národní humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, postačí uvést, že předpokladem jeho udělení je existence případu hodného zvláštního zřetele. Teprve je-li takovýto důvod dán, nastupuje prostor pro správní uvážení žalovaného (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 105/2004-72). K výkladu pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a důvodům pro udělení národního humanitárního azylu existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Žalovaný příkladmo odkázal na konkrétní rozsudky Nejvyššího správního soudu. Žalovaný dále uvedl, že neshledal, že by u žalobce byl dán důvod hodný zvláštního zřetele. Tento závěr v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil a skutečnost, že žalobce zde chce setrvat, není důvodem zvláštního zřetele hodným. K namítané dlouhé délce pobytu v České republice žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2021 ve věci sp. zn. 4 Azs 401/2020, z něhož citoval.

4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu ve stanovené lhůtě nesdělil.
5. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 8. 7. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V žádosti a v rámci údajů a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl kromě jiného, že z Vietnamu vycestoval v únoru roku 2020 na základě pracovního víza do Rumunska. Tam pobýval 15 měsíců a poté odcestoval do České republiky. Zde se zdržuje od května 2022 doposud. V minulosti disponoval rumunským pracovním vízem, platným asi na 3 měsíce. Vietnam opustil z finančního důvodu. Po odjezdu z vlasti, při hraniční kontrole apod., neměl žádné problémy, ani se státními orgány a bezpečnostními složkami. Ve vlasti nebyl trestně stíhán, neměl tam žádné potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Na dotaz, co mu hrozí v případě návratu do vlasti odpověděl, že je to komplikované, ve Vietnamu není dobrá finanční situace, teď se mu nechce vycestovat. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že mu tady vyhovuje podnebí a práce, chtěl by zde zůstat. Když opouštěl Vietnam, měl v plánu pracovat 1 až 2 roky v cizině. Svůj dluh už splatil. Disponuje pouze občanským průkazem, cestovní pas zadržují v továrně v Rumunsku, kde pracoval. Rumunskou kartičku obdržel proto, že zalhal, že potřebuje k lékaři, a proto mu ji vydali. V zemích Evropské unie nemá rodinné příslušníky. Na dotaz, proč požádal o mezinárodní ochranu až po zajištění policií a ne dříve, když zde pobývá od roku 2022, žalobce odpověděl, že o této možnosti nevěděl. Informace o tom získal až při zadržení policií. Na dotaz, zda správní orgán má tomu rozumět tak, že pokud by nebyl zajištěn Policií České republiky, tak by o mezinárodní ochranu nepožádal, žalobce prohlásil „ne, nepožádal bych o to, prošlo mi to 4 roky, tak ne“. Žalobce dále sdělil, že neuvažoval o tom, že by si svůj pobyt na území České republiky nějakým způsobem legalizoval. Na otázku, co mu brání v návratu do Vietnamu, odpověděl, že rodinné problémy, které nechce rozebírat, proto se odmítá vrátit do Vietnamu. Přeje si zůstat v České republice. Na podporu svých tvrzení žalobce následně prostřednictvím svého zástupce správnímu orgánu doložil listinu označenou jako příslib ubytování a finanční záruky ze dne 25. 7. 2025.
6. Součástí správního spisu jsou rovněž informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 23. 5. 2025.
7. Ze správního spisu se dále podává, že v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 8. 9. 2025 žalobci dána možnost se v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí seznámit se

s uvedenými informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést, jakékoliv nové skutečnosti nebo informace. Žalobce této možnosti prostřednictvím svého zástupce nevyužil, zástupce žalobce se k seznámení s podklady rozhodnutí nedostavil.

8. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť zde chce zůstat, jelikož mu vyhovuje zdejší podnebí, dobrá práce a líbí se mu tady. Návrat do vlasti odmítá z ekonomických a rodinných důvodů.
9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil.
10. Krajský soud považuje rovněž za potřebné odkázat na početnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž potřeba legalizace pobytu na území není azylově relevantním důvodem, stejně tak ani horší ekonomické poměry v zemi původu (viz např. rozsudky č. j. 5 Azs 37/2003-47, č. j. 4 Azs 333/2004-69, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé

osobní či ekonomické situace žadatele (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 23/2023-49). Zdůraznit je třeba také tu skutečnost, že mezinárodní ochrana je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 37/2003-47). Jak výše uvedeno, snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, není azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 115/2016-26, č. j. 8 Azs 144/2023-28), a tudíž ani okolnost, že má žalobce na území České republiky vytvořeno určité sociální zázemí, že zde žije od roku 2022 (je třeba zdůraznit, že ilegálně), že se v žalobě označená osoba zavázala mu poskytovat ubytování a finanční zabezpečení, jsou pro posouzení otázek, zda na straně žalobce jsou důvody pro udělení mezinárodní ochrany, zcela irelevantní. Nebylo proto potřeba, aby žalovaný jakkoli tyto žalobcem tvrzené okolnosti prověřoval a činil k tomu potřebná zjištění.

11. Stěžejní námitkou v žalobě je argumentace žalobce proti správnímu uvážení žalovaného o neudělení humanitárního azylu. Podle § 14 zákona o azylu ve znění k datu vydání napadeného rozhodnutí, tedy ve znění do 30. 9. 2025, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu.
12. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně uvážil o jeho osobní situaci. Z § 14 zákona o azylu plyne, že humanitární azyl udělí správní orgán v případě hodném zvláštního zřetele,

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Z dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že zákonodárce pro udělení humanitárního azylu nestanovuje pevná pravidla či důvody, pro které lze humanitární azyl udělit. Zákonodárce ani nestanovuje, co jsou ty případy zvláštního zřetele hodné, nechává to čistě na uvážení správního orgánu, v jakých případech bude humanitární azyl udělen a v jakých nikoliv. Současně je třeba připomenout, že o humanitární azyl nelze žádat. Na humanitární azyl není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou uvážení správního orgánu.

13. Současně je třeba zdůraznit, že samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Azs 47/2003, č. j. 2 Azs 8/2004-55).
14. Z výše uvedeného tak vyplývá, že soudy při přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu nejsou oprávněny nahrazovat uvážení správního orgánu úvahou vlastní. Soud pouze přezkoumává, zda správní orgán při svém rozhodování nevybočil z mezí správního uvážení, zda jsou jeho závěry v souladu se zjištěným stavem a zda správní orgán logicky a komplexně odůvodnil své úvahy.
15. Krajský soud konstatuje, že žalovaný své úvahy vedoucí k neudělení humanitárního azylu žalobci uvedl na straně 5. Žalovaný hodnotil nejen osobu žalobce, jeho pobytovou historii, zdravotní stav, sociální a ekonomickou situaci a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný konstatoval, že žalobce sdělil správnímu orgánu, že v České republice pobývá již 4 roky a chce zde i nadále zůstat, jelikož mu vyhovuje zdejší podnebí a dobrá práce. Návrat do Vietnamu odmítá kvůli tamním rodinným problémům a své špatné finanční situaci. K případným vazbám žalobce k území České republiky, zejména rodinným, žalovaný konstatoval, že ani existenci

příbuzenských vazeb na území České republiky nelze v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku č. j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003 či v usnesení č. j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalovaný dále podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Žalovaný po prověření všech okolností pobytu žalobce na českém území uzavřel, že životní situaci žalobce nelze považovat za nikterak mimořádnou, přičemž z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ rozhodně není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Jinak řečeno, humanitární azyl není určen ke zřízení pobytového povolení. K tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců. Dle názoru soudu nelze dospět k závěru, že by žalovaný překročil meze správního uvážení. Rozhodnutí se opírá o logické úvahy a jeho závěry vycházejí ze zjištění z výpovědi žalobce a dalších podkladů pro rozhodnutí uvedených v napadeném rozhodnutí. Krajský soud dále

konstatuje, že každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, ovšem o takovou situaci se v případě žalobce nejedná, může obecně představovat zásah do jeho soukromého života. Zákon o azylu poskytuje ovšem ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 84/2015-24). Soud souhlasí s žalovaným, že ke zřízení pobytového oprávnění zákon o azylu neslouží. K tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců. Krajský soud uzavírá, že neshledal pochybení v postupu žalovaného ohledně posouzení otázky pro případné udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu ve znění do 30. 9. 2025, a proto ze všech shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

16. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 15. 12. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.